

LA POGONA

Nom comú: dragó barbut
Nom científic: *Pogona vitticeps*

Breu descripció:

Rèptil de la família dels agàmids.

Característiques morfològiques:

Sauri de mida mitjana. En edat adulta solen mesurar 40-50 cm, dels quals 25-30 cm són de cua. Cos i cap robustos. Les escames punxegudes que tenen a la mandíbula inferior els donen el nom de "barbuts". Potes fortes i curtes. No tenen capacitat d'autotomia a la cua, ni capacitat de regenerar-ne fragments. Les escames del cos són toves i poc punxents.



Longevitat:

L'esperança de vida dels dragons barbuts en captivitat és d'entre 6 i 12 anys, depenent del seu correcte manteniment.

Origen:

Austràlia (interior i sud-est). Sol trobar-se en regions desèrtiques, però pot trobar-se també en zones boscoses.

Allotjament:

En terrari, d'unes dimensions proporcionals a la seva mida. Per a joves de 8-10 cm és suficient amb 50x30x30 cm i per a animals adults cal 100x30x50 cm o 120x60x50 cm en el cas d'una parella. El terrari ha d'estar equipat amb un sistema de calefacció que mantingui la temperatura a 26-28°C, podent haver-hi punts de calor a 35-40°C i podent baixar de nit a 20-22°C. La humitat ha de mantenir-se al 40-50%. Cal també una font d'UVB, preferiblement 8% d'UVB, tot i que 5% d'UVB pot ser suficient per a animals adults. Aquesta font d'UVB s'ha de renovar cada 6 mesos. Com a substrat utilitzarem sorra fina o fibra de coco assecada. Posarem un petit recipient amb aigua neta per beure.

Relacions intra-espècie:

Són força territorials. Poden conviure entre ells, però han de disposar de prou espai i d'un refugi per a cadascun d'ells. Animals joves i adults no poden conviure sense risc per als joves.

Relacions inter-espècies:

Han d'estar allotjats sense conviure amb altres espècies. No hem d'aspirar a fer-los amics d'altres mascotes de casa.

Reproducció:

Són fèrtils dels 2 als 6 anys. Diferenciarem mascles de femelles gràcies a que, quan ja són adults, els mascles presenten els porus femorals molt més marcats, es desenvolupen els sacs dels hemipenis, l'obertura cloacal és major i són més corpulents i amb un cap més gros. La barba també acostuma a ser més evident en mascles.

Alimentació:

Quan són joves, 80-90% origen animal i 10-20% origen vegetal. Quan són adults, 50% i 50%. Com a alimentació animal, utilitzar grills o similar i no abusar de cucs de farina o similar. Els cucs de seda són menys grassos que els de farina o similar. Com a alimentació vegetal, tot tipus de verdures, ben trossegades quan són joves, i netejades en tot cas. Existeixen pinsos específics per a pogona al mercat que són un bon complement a aquesta alimentació. També existeixen complements vitamínic-minerals molt recomanables. Suplement de calci obligat per a joves

Maneig:

Espai, temperatura, humitat i UVB correctes al terrari. Alimentació correcta. Evitar estrès i traumatismes en general. En qualsevol cas, seguir les indicacions del veterinari.

Cures veterinàries:

Es recomana un control veterinari anual. Aquest control inclou revisió general (exploració, pes, comportament, ...), consells i desparasitació.

Avantatges i inconvenients:

Considerem la pogona un animal adequat per iniciar-se en el món dels rèptils. No cal ser un expert per a poder tenir una pogona a casa en perfectes condicions. No solen ser agressives, no mosseguen i tenen un caràcter força tranquil, especialment quan són adultes. No es fan excessivament grans, per exemple en comparació amb les iguanes.

Què ens cal si comprem una pogona?

Infraestructura: terrari, sistema de calefacció, font d'UVB, abeurador i pedra a branca per pujar-s'hi.
Consumibles: aliment viu, pinso, suplement de calci, complement vitamínic-mineral i substrat.

Elaborat per:
Vetex
Centre Veterinari d'Animals Exòtics
www.vetex.es

